

1984 FEB 11

244

Ünnepség a Városházán

Átadták az idei Pro Urbe díjakat

A főváros felszabadulásának 39. évfordulója alkalmából, pénteken, a Városházán ünnepélyes külsőségek között adták át az idei Pro Urbe Budapest kitüntetésekét. Az ünnepségen részt vett Maróthy László, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Budapesti Pártbizottság első titkára, Kovács Károly, a Szakszervezetek Budapesti Tanácsának vezető titkára, valamint a párt-, az állami és a társadalmi szervek több más vezetője és képviselője.

Szépvölgyi Zoltán, Budapest Főváros Tanácsának elnöke ünnepi beszédében emlékeztetett arra, hogy a tanács végrehajtó bizottsága 1966-ban határozott a Pro Urbe kitüntetés megalapításáról. Ebben a magas elismerésben azok a budapestiek részesülhetnek, akik *évtizedeken keresztül kitűntek a főváros politikai, gazdasági, tudományos, kulturális életének formálásában, és jelentősen hozzájárultak az itt lakók életkörülményeinek javításához.* Ezután a Fővárosi Tanács elnöke az elmúlt 39 esztendő eredményeiről s az utóbbi időszakban átadott legfontosabb beruházások megvalósításáról szólt, majd átadta az aranyérmeket.

Pro Urbe Budapest kitüntetésben részesült Buzási Imréné, a XIV. kerületi Ond vezér park 5. szám alatti általános iskola tanítója a lakótelepi gyermekek nevelésében, az új tanterv szerinti tanításban elért eredményeiért, a korszerű matematikai oktatás sikeres terjesztéséért;

Goda Gábor, Kossuth- és József Attila-díjas író Budapest politikai és kulturális fejlődését elősegítő gazdag írói életművéért, a közművelődési intézményhálózat megteremtésében végzett eredményes munkájáért, aktív közéleti tevékenységéért;

Káldy Zoltán, az Evangélikus Egyház országos elnökpüspöke a főváros fejlődése, társadalmi céljai és a kerületfejlesztési feladatok megvalósítása érdekében, valamint a békemozgalomban kifejtett magas színvonalú, áldozatos közéleti tevékenységéért;

Kiss P. László, a Duna Mezőgazdasági Termelőszövetkezet elnöke, a főváros ellátásában és a kerületfejlesztésben kifejtett kiemelkedő színvonalú munkájáért, széles körű közéleti tevékenységéért;

Kókai Sándor, a Danuvia Központi Szerszám- és Készülékgyár művezetője, az üzem gazdasági eredményeinek növelésében végzett példamutató irányító, szervező munkájáért, a főváros politikai életének fejlődését elősegítő közéleti tevékenységéért.

(MTI)

Egy munkás a Danuviából

Budapest címere alatt, a Fővárosi Tanács Végrehajtó Bizottságának dísztermében, egy pohár pezsgővel a kezünkben beszélgetünk. Szokatlan díszletek ezek Kókai Sándor számára.

— Az az igazság, hogy Budapestnek jóformán minden kerületéhez fűződik már valamilyen személyes emlékem, de itt a Városházán most *vagyok először* — mondja látható megilletődöttséggel, néhány perccel a Pro Urbe kitüntetés átvétele után. — Laktam albérletben a II. és a VII. kerületben, aztán szerencsére korán, 22 éves fejjel *önálló lakáshoz* jutottam Angyalföldön.

Budapesti születésű, gyermekkorában vidékre került, de a tanoncévek már ismét a fővárosban találták. Tizenévesen az ipari iskolából a Danuviába járt gyakorlatra, *s harminc év elteltével ma is az a munkahelye.* Akkoriban motorkerékpárokat készítettek, ma *hidraulikákat* gyártanak — kizárólag tőkés exportra. S amit nem tőle tudok: évek óta egyetlen reklamáció nélkül.

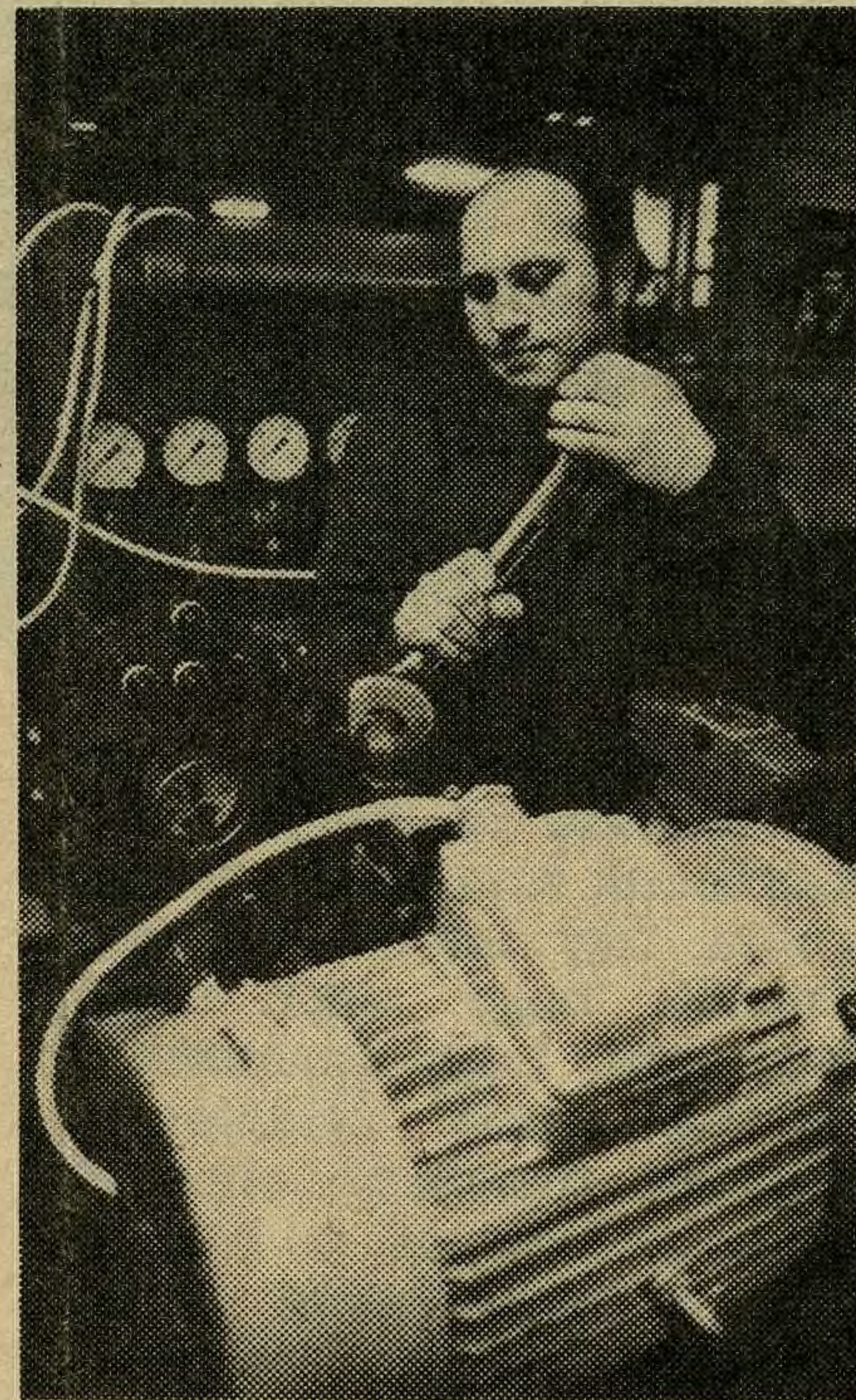
— Lakatosnak tanultam, de ma már nem lehet csupán egyetlen szakmunkás-bizonyítvánnyal megélni. Újra beültem hát az iskolapadba, *41 éves fejjel leérettségiztem és megszereztem a hegesztőoklevelet is.* Két éve már művezetőnek hívnak ugyan, de én továbbra is *munkásnak* érzem magam. Nálunk a Danuvia 3-as üzemében — ahogy mi mondani szoktuk — *amúgy sincs köpenydivat.* Ugyanúgy dolgozom tehát tovább, mint korábban, csak persze, a *felelősségem sokkal nagyobb.*

Több mint húszan vannak együtt — immár évtizedek óta. Esztergályosok, lakatosok, ha kell, univerzális szakemberek. Közülük kerülnek ki a brigádtagok, akik már elnyerték az *aranykoszorús* és a *kiváló* címet, sőt 1975-ben a *kongresszusi zászlót is.*

— Allítom, hogy a jó közösség a nehéz körülmények ellenére is *megtartja egymás mellett az embereket.* Sok felejthetetlen közös élmény kovácsolt bennünket is össze. *S nemcsak a gyárkapun belül.* Már rövidnadrágos korunkban mentünk, ahová hívtak. Részt vettünk a „Szép Zuglóért” mozgalomban, sportpályákat, utakat, parkokat építettünk, csinosítottunk. Tehát nemcsak naponta láttuk a főváros fejlődését — a magunk szerény módján, *tettünk is érte.* Ott voltunk a lágymányosi építkezéseknél, a gellérthegyi ifjúsági park rendezésénél. A Budapest Sportszernokhoz az átadás előtti nehéz hónapokban egy *tele különbuszszal* mentünk a Danuviától. Nem fogadtak zeneszóval, elmondták, mit kell csinálni, mi meg dolgoztunk. Most büszkék vagyunk rá, *egy kicsit a magunkénak is érezzük.*

— Manapság sok a gondjuk az embereknek, egyre jobban meg kell fogni a pénzt, a fárasztó munka és az esetleges különműszak után nem könnyű rábeszélni őket a társadalmi „öntevekenységre”.

— Persze, hogy van morgolódás, de az emberek többsége *csak a formális szervezések, a látszatomunkák ellen hadakozik.* Itt volt a

Kókai Sándor — munka közben

Batha László felvétele

múltkori kommunista műszak: *mindenki pontosan tudta, hogy a bevételéből kispénzű nyugdíjasainkat támogatjuk. Személyes ismerőseink ők, s amikor rájuk gondoltunk, logikus, hogy keményen megmarkoltuk a szerszámot.* S így van ez máskor is: ha az emberek értelmét látják a munkának, szívesen segítenek. Nagyon fontos, persze, *a személyes példamutatás.* Mert az nem megy, hogy valaki h'rdeti az igét, megszervezi a munkát, s aztán *éppen ő hiányzik* a névsorolvasásnál.

A pénteki „névsorolvasáson”, a kitüntetési ünnepségen csak Kókai Sándort szólították. De gondolatban biztosan ott volt vele a felesége, aki szintén danuviás *meg ott voltak a többiek is.*

Deák András